

មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា

BMI0183

សម្ភាសន៍ជាមួយឈ្មោះ យ៉ាន់ ចាន់រុំ ភេទស្រី អាយុ៥១ឆ្នាំ

មុខងារនៅសម័យខ្មែរក្រហម : “ប្រជាជនធ្វើការនៅកងចល័ត”

សព្វថ្ងៃរស់នៅភូមិបុស្តីចាស់ ឃុំព្រះនេត្រព្រះ ស្រុកព្រះនេត្រព្រះ ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ

ថ្ងៃទី១៦ ខែមិថុនា ឆ្នាំ២០១១

សម្ភាសន៍ដោយ: វ៉ាន់ថាន់ ពៅដារ៉ា

០០:៤៣:៤៤

២២ទំព័រ

ដារ៉ា : ចុះម៉ែនដំបូងខ្ញុំចង់សុំស្គាល់ឈ្មោះម៉ែនពេញ ម៉ែនឈ្មោះអីកេម៉ែន?

រុំ : ឈ្មោះ យ៉ាន់ ចាន់រុំ នាមត្រកូម ។

ដារ៉ា : យ៉ាន់ ចាន់រុំ ។

រុំ : ចាស!

ដារ៉ា : ម៉ែនអាយុប៉ុន្មានម៉ែន?

រុំ : សព្វថ្ងៃ៥១ ហើយ ។

ដារ៉ា : ៥១ ។ ម៉ែនស្រុកកំណើតកើតជាទៅណា?

រុំ : នៅនេះឯងទាំងអស់ ។

ដារ៉ា : ភូមិអីកេ?

រុំ : ភូមិបុស្តីចាស់ ។

ដារ៉ា : ភូមិ?

រុំ : បួសគល់នៅនេះទាំងអស់ មិនដែលបានផ្លាស់ទៅនៅណាទេ ។

ដារ៉ា : ភូមិបុស្តីចាស់ ទាំងស្រុកកំណើតកើតជា ហើយរស់នៅ?

រុំ : ចាស! រស់នៅនេះទាំងអស់ ម៉ែនដូនតាមកនៅក្រុងនេះតែម្តង ។

ដារ៉ា : បាទៗ! អីចឹងម៉ែនមានក្រសួង?

រុំ : មានហើយ មានក្រសួងហើយ?

ដារ៉ា : ឈ្មោះអីកេម៉ែន?

រុំ : ឈ្មោះ សោម ចុង ។

ដារ៉ា : សោម ចុង ។

រ៉ូ : ចាស!
 ដារ៉ូ : គាត់អាយុប៉ុន្មានឆ្នាំទៅ?
 រ៉ូ : បួនខ្ញុំមួយឆ្នាំ ៥០ គត់ ។
 ដារ៉ូ : គាត់អ្នកនៅស្រុកភូមិហ្នឹង?
 រ៉ូ : ទេ គាត់អ្នកនៅក្រៅ អ្នកនៅភាគឦសាន ភាគអាណាខ្មែរ ខេត្តសៀមរាបឯណោះ ។
 ដារ៉ូ : អីចឹងទេ?
 រ៉ូ : ចាស! អត់មាននៅនេះទេ ។
 ដារ៉ូ : ម៉ែនមានកូនចៅប៉ុន្មាននាក់ហើយម៉ែន?
 រ៉ូ : ៥ នាក់ ។
 ដារ៉ូ : កូនចៅ៥ នាក់?
 រ៉ូ : ចាស!
 ដារ៉ូ : ស្រីប៉ុន្មាន ប្រុសប៉ុន្មាន?
 រ៉ូ : ស្រីមួយ ប្រុសបួន ។
 ដារ៉ូ : ហើយម៉ែនមានបងប្អូនប៉ុន្មាននាក់?
 រ៉ូ : បងប្អូនមានបងប្អូននាក់ ប៉ុន្តែស្លាប់អស់ហើយនៅតែបីសព្វថ្ងៃ ស្លាប់មួយ នៅបី ។
 ដារ៉ូ : ប្រុសប៉ុន្មាន ស្រីប៉ុន្មានម៉ែន?
 រ៉ូ : ស្រីនៅខ្ញុំមួយ ប្រុសនៅពីរ ស្លាប់ស្រីមួយកាលយើងប៉ុន្មានឆ្នាំ ។
 ដារ៉ូ : អីចឹងស្រីៗពីរប្រុសពីរ?
 រ៉ូ : ចាស! ស្រីពីរ ប្រុសពីរ តែស្រីស្លាប់ហើយ វាបានប្តីកូនបីក៏ស្លាប់បាត់ហើយ នៅតែប្តី ។
 ដារ៉ូ : ស្លាប់ជំនាន់ណា?
 រ៉ូ : ជំនាន់នេះឯង វាកើតកូនហើយបេះដូងរីកនោះ ស្លាប់ហើយ ។
 ដារ៉ូ : ហើយចុះឪពុកម្តាយម៉ែន?
 រ៉ូ : ឪពុកម្តាយនៅតែម្តាយ ។
 ដារ៉ូ : ឪពុកឈ្មោះអីម៉ែន?
 រ៉ូ : ឪពុកឈ្មោះ បិន ។ ស៊ុក បិន ។
 ដារ៉ូ : ស៊ុក?
 រ៉ូ : ស៊ុក បិន ។

ងារ៉ា : ប៊ិន?
 រ៉ូ : ចាស!
 ងារ៉ា : ហើយគាត់ស្លាប់?
 រ៉ូ : ស្លាប់ហើយ ។
 ងារ៉ា : ស្លាប់ជំនាន់ណាមីន?
 រ៉ូ : ជំនាន់អាពាហ៍យើងវ៉ៃចូលហ្នឹង ។
 ងារ៉ា : មីនរៀបរាប់ព្រឹត្តិការណ៍ហ្នឹងបន្តិចមើលទាក់ទងនឹងការសម្លាប់ឪពុករបស់មីនហ្នឹង អ្នកណា
 យកទៅសម្លាប់ ហើយ?
 រ៉ូ : អត់ដឹងទេ អ្នកសម្លាប់អត់ដឹងទេ គេហៅ ។
 ងារ៉ា : ពេលណា ពេលឆ្នាំណាមីនមានចាំទេ?
 រ៉ូ : ៧៥ នេះឯងដែលចាប់ ។
 ងារ៉ា : ៧៥ ចាប់ភ្លាម មានន័យថាពេលពួកប៉ុល ពតចូលមក?
 រ៉ូ : ចាស! ពេលប៉ុល ពតចូលមក៧៥ ហើយ គាត់នៅនឹងគាប៉ុនៗ គេហៅឡើងរ៉ឺម៉កទៅរៀន
 ទៅនេះក៏នេះ ទៅក៏ឡើយទៅ ។
 ងារ៉ា : អីចឹងអត់ដឹងថាសម្លាប់កន្លែងណាអីកន្លែងណាទេ?
 រ៉ូ : មិនដឹងទេសព្វថ្ងៃ ។
 ងារ៉ា : អើ! គាត់ធ្វើអីពីសង្គមមក?
 រ៉ូ : គាត់ធ្វើឧហាន ឧហានកូនចៅគេនោះ មិនបាទមកឃើញកូនទេ គេយកទៅវ៉ៃចោលហើយ
 គេវ៉ៃតែម្តង ។
 ងារ៉ា : កាលហ្នឹងគាត់ នៅភូមិមីនអ្នកណាជាប្រធានភូមិ?
 រ៉ូ : ភូមិ ខ្ញុំអត់ស្គាល់ប្រធានភូមិ ខ្ញុំអត់នៅចាំទេ ។
 ងារ៉ា : អីចឹងអ្វី?
 រ៉ូ : ចាស! ប្រធានភូមិណាដឹង អត់ស្គាល់ទេប្រធានភូមិគេ ទេអត់ស្គាល់ទេ ។
 ងារ៉ា : ពេលមកយកឪពុកមីនទៅ?
 រ៉ូ : យកមកតែម្តង អត់មានយកអ្នកស្រុកនេះទេ ។
 ងារ៉ា : អត់យកអ្នកស្រុកនេះទេ អីចឹង?
 រ៉ូ : ចាស!

ងារី : អីចឹងមីនអត់មាននៅជាមួយឪពុកទេ?

រ៉ូ : ទេ ខ្ញុំមកនៅនេះមុន ក្នុងខ្ញុំឈឺខ្ញុំមកនៅផ្ទះនេះមុន ដល់យើងមកចប់សមាជភាពតូចល គេ ដកមកតែម្តង គេប្រកាសថាយកទៅរៀនសូត្រទៀត ក៏ដឹកទៅថារៀនសូត្រអង្គរវត្ត ក៏ដាក់ បានដាក់ឆ្នាំងទៅទៅណា ដល់ទៅមានដឹងគេសម្លាប់ចោលត្រឹមណា អត់ដឹងដឹង អត់ដឹង សម្លាប់ចោលត្រង់ណាទេ ។

ងារី : ក្រោយមកមីនអត់មានបានដំណឹងអីពីផ្សេងៗ ?

រ៉ូ : អត់រហូតដល់សព្វថ្ងៃ អត់ទេសព្វថ្ងៃ ដឹងតែវិចារលតែម្តងម្នាក់ៗនោះ មួយរ៉ូមកទៅ អស់ ។

ងារី : ចុះម្តាយមីន?

រ៉ូ : ម្តាយឈ្មោះ យូនៗ គាត់នៅរស់ ។

ងារី : នៅរស់ដល់សព្វថ្ងៃ?

រ៉ូ : ចាស!

ងារី : ពីក្មេងមកមីនមានបានរៀនបានសូត្រអីដែរ?

រ៉ូ : រៀនបានថ្នាក់ ពីដើមមិញរៀនបានថ្នាក់១១អី ថ្នាក់ទី១១ បានថ្នាក់ទី១០ រៀនពីដើម មិញ បានត្រឹមថ្នាក់ទី១១នេះឯង រត់តាមឪពុកដែលគេវិ ខ្មែរក្រហមវិ ព្រោះសម័យ ហ្នឹងវិភស្ត្រាមណា ដល់គាត់ទុកកូនចោលនៅផ្ទះ គាត់យកទៅនៅជាមួយទាំងអស់តែម្តង ចាស! យកទាំងអស់ទៅ ដល់ពេលជិតអាពាហ៍ចប់នេះ ក្នុងខ្ញុំឈឺខ្ញុំមកផ្ទះ ដល់មកផ្ទះចប់ ឯណោះទៅគេយកទៅវិដឹកតែម្តង មិនបានជួបប្រពន្ធកូនអីវិញទេ ដឹកទៅតែម្តង ។

ងារី : មីនបើនិយាយទៅចូលរៀនបានមួយឆ្នាំហ្នឹង?

រ៉ូ : ទេ រៀនយូរក្រាន់ដែរ ដល់ថ្នាក់ស្រះ អ ស្រះ ។ កាលណោះថ្នាក់ ស្រះ អ ស្រះ ។ ពីរ រៀនខុប បើមិនចេះ រៀនខុបឡើងពីរឆ្នាំបានឡើងថ្នាក់ ដល់គាត់ចូលទៅនៅដើរតាមទៅ គេឲ្យរៀនទៀតទៅ ខ្ញុំខ្លាច ខ្ញុំអត់ហ៊ានទៅរៀន ។

ងារី : អត់ហ៊ានទៅរៀនមីន?

រ៉ូ : ចាស! កាលយើងនៅស្រុកគេ ។

ងារី : កាលហ្នឹងមាន អាពេលប៉ុល ពតចូលមក មីនចេះអាន ចេះសរសេរអីខ្លះ?

រ៉ូ : ចេះតើស ។

ងារី : ទាំងអានបាន?

រ៉ូ : ចេះអាន ដល់សម័យអាពាហ៍ពិពាហ៍ គេបើកតែថ្ងៃសម្រាកលើកដី តារាល់ តាត់ត្រូវ
កាសែតណា ឲ្យកាសែតរៀនអាន តែខ្ញុំរៀនបំបែកពីណោះឯងមក ។

ដារ៉ូ : តារាល់ ហ្នឹងធ្វើអី?

រ៉ូ : តារាល់ ហ្នឹងគណៈស្រុក ប្រធានតំបន់តែម្តង ។

ដារ៉ូ : តារាល់ ហ្នឹង?

រ៉ូ : ចាស! ស្លាប់អស់ហើយ គណៈស្រុក ។

ដារ៉ូ : គណៈស្រុក ស្រុកអីតើវិញ?

រ៉ូ : ស្រុកមួយព្រះនេត្រព្រះនេះឯង តែ តារាល់ ស្លាប់បាត់ហើយ ។

ដារ៉ូ : តារាល់?

រ៉ូ : ចាស!

ដារ៉ូ : ចុះមានអ្នកណាទៀតក្រៅពី តារាល់?

រ៉ូ : មានឯណាទៀត សុទ្ធតែស្លាប់ទាំងអស់ មានភាជន តាវែម គ្នាតាត់បីនាក់ ហ្នឹងមេឃុំ
បន្ទាប់មកហ្នឹង ។

ដារ៉ូ : នៅព្រះនេត្រព្រះហ្នឹងអ្វី?

រ៉ូ : ចាស! នៅព្រះនេត្រព្រះ ខ្ញុំវាមិនសូវស្គាល់អស់ដែររឿងប្រធានធំៗ តាត់ប្រើយើងលើក
ក៏យើងលើក ធ្វើអីយើងធ្វើទៅ ។

ដារ៉ូ : ពេលដែលពួកប៉ុល ពតបានជោគជ័យថ្ងៃ១៧ មេសា ឆ្នាំ៧៥ ចូលមកដល់ភូមិមិនភ្លាម?

រ៉ូ : មកដល់ឃើញភូមិខ្ញុំភ្លាម ខ្ញុំឃើញមែនខ្ញុំហើមអស់ មែនខ្ញុំហើម ចូនខ្ញុំក៏ហើមអស់ ថាបបរ
មួយឆ្នាំខ្លះបីកំប៉ុង ។

ដារ៉ូ : ហើយមានជម្លៀសចេញពីភូមិទេ?

រ៉ូ : ជម្លៀសចេញពីភូមិទៅភូមិដោយព្រីង គេអត់ឲ្យនៅភូមិយើងវិញទេ គេជម្លៀសពីស្រុក
យើងនេះភ្លាមទៅនៅស្រះ ទៅនៅស្រះរួច ចេញពីស្រះបានគេឲ្យយើងនៅភូមិដោយ
ព្រីង ភូមិក៏មកនៅភូមិខ្ញុំ ភូមិខ្ញុំនៅភូមិក៏ ។

ដារ៉ូ : ហើយមិនដឹងថាមូលហេតុអីបានមានការផ្លាស់ប្តូរអីចឹងទេមិន?

រ៉ូ : អត់ដឹងទេ ស្រាប់តែចូលមកគេថាចេញៗពីភូមិ គេបោសសម្អាត កាលណោះភូមិល្វែង
ស្មានតែគេបោសសម្អាតដូរឲ្យ ដឹងណាគេបោសសម្អាតសម្លាប់ចោលណា ដល់ទើបធ្វើការ
អ្នកណាមានប្រពន្ធចាហានអីហើយឲ្យប្រាប់គេណា មែនខ្ញុំតាត់ឡើងស្តម តាត់ខ្លាចគេយកទៅ

វ៉ែបោលទាំងកូនទាំងអីទៀតណោះ មានភាម្នាក់មួយនោះឯង កាត់ឆ្នើយ គេសួរ មួយ
អង្គប្រជុំទាំងអស់ គេសួរមិនមានអ្នកណាហ៊ានឆ្នើយទេ ម៉ែខ្ញុំប្តឹងដូចជាស្តីមាត់កាត់ថា
មិនមានទេពុក មិនអីចឹងស្លាប់ទាំងអស់ ការពិតយើងនេះប្រពន្ធចាហាន តែគេឆ្នើយដាក់
ឈ្មោះយើងមកហើយណា ប៉ុន្តែម៉ែខ្ញុំកាត់ថា ដូចមានស្តីនាំមាត់កាត់ឲ្យឆ្នើយ ឆ្នើយមុនគេ
ទាំងអស់ ទៅកេកស្របនឹងយើងមក ទៅបានរស់ កុំអីខ្ញុំអត់បានរស់ទេ ម្តាយធំខ្ញុំ១២នាក់
ស្លាប់ទាំងអស់ ។

ដារ៉ា : កាលប្តឹងមីនធ្លាប់ឮឈ្មោះតាអី តាក្រក?

រ៉ូ : តាក្រក តារ៉ាល់ តានេះឯង តាឆែមឯង បន្តបន្ទាប់គ្នាមក ។

ដារ៉ា : ដែលកាត់គ្រប់គ្រងនៅ?

រ៉ូ : ភូមិ ភូមិព្រះនេត្រព្រះយើង ។

ដារ៉ា : ឃុំព្រះនេត្រព្រះយើង?

រ៉ូ : ចាស!

ដារ៉ា : អីចឹងមីននៅ ។

រ៉ូ : ប៉ុន្តែស្លាប់អស់ហើយ ។

ដារ៉ា : នៅជាមួយម្តាយរហូតមីនពេលដែលរបបខ្មែរក្រហម នៅក្នុងរបបខ្មែរក្រហម?

រ៉ូ : របបខ្មែរក្រហមខ្ញុំចល័ត អត់បាននៅជាមួយម្តាយទេ គេឲ្យចេញពីស្រះមកនៅជុំវិញព្រំ
ចល័តរហូតដល់តែរៀនណាមួយ ដល់លោករំដោះបាន ។

ដារ៉ា : ចល័តប្តឹងមីននៅក្នុងកងអីដែរ ហៅកងកុមារ ឬកង?

រ៉ូ : កងកុមារៗចាស! ហៅកងកុមារ ។

ដារ៉ា : កងកុមារ ហើយអីចឹងកាលប្តឹងមីនមានអាយុប៉ុន្មានឆ្នាំហើយ?

រ៉ូ : ១៥ ។

ដារ៉ា : ១៥ឆ្នាំ?

រ៉ូ : ចាស! ១៥ ឆ្នាំ ។

ដារ៉ា : ១៥ឆ្នាំ បើនិយាយពីរូបរាងទៅដូចកូចអីដែរ?

រ៉ូ : នៅកូចចាស! កាលណោះកូច ប៉ុន្តែខ្ញុំវាភ្លឺអីចេះឯងណោះ ។

ដារ៉ា : ភ្លឺ តែកម្លាំងខ្លាំងអ្នកមីន?

រ៉ូ : ខ្លាំង មិនខ្លាំង ពេលនោះគេឲ្យលើក យើងធ្វើមិនកើតគេអត់ឲ្យបាយ លើកទំនប់បណ្តោយ ពីរម៉ែត្រ ទទឹងកន្លះ ជម្រៅ ទទឹងមួយម៉ែត្រ បណ្តោយពីរ ជម្រៅកន្លះម៉ែត្រ ដល់ពេល យើងលើករួចបានគេឲ្យបាយយើងស៊ី រួចថ្នាំលម្អិន យើងស៊ីថ្នាំលម្អិន បើយើងមិនរួច បើគេអ្នកលើករួចគេហូបបាយមុនទៅ បើយើងលើកមិនរួច យើងលើកឲ្យរួចទើបបាន បាយនៅគ្រពាំងថ្នលា និយាយពីគ្រពាំងថ្ន ។

ដារ៉ា : ដំបូងបង្អស់មិនចេញពីកូមិប៉ុណ្ណោះទេ?

រ៉ូ : ចល័តតែម្តង ។

ដារ៉ា : ចល័តហ្នឹងទៅកន្លែងណាមុនគេ?

រ៉ូ : ទៅកន្លែងណាមុនគេ ចល័តនោះ នៅរន្ធដុំបាញ់នេះ រន្ធដុំបាញ់យើងនេះណា នៅរន្ធដុំបាញ់ នេះ នៅរន្ធដុំបាញ់ត្រឹមបានមួយខែទេ គេចល័តឲ្យទៅនៅកងវ៉ាដាក់ប្រាស ភ្នំកងវ៉ាយើង នេះណាទៅដាក់ប្រាស ដល់ដាំបានប្រហែលមួយឆ្នាំអីចឹង ខ្ញុំដាំបានមួយឆ្នាំទេ ដល់ដាំរួចទៅ ចល័តគេថាដាស់ខ្សែត្រៀមទៀតហើយឲ្យមកនៅកំបោរច្រូត ។

ដារ៉ា : មកនៅកំបោរ?

រ៉ូ : មកជួយច្រូត ដល់ឡើងពីកំបោរវិញបានទៅគ្រពាំងថ្នហូតដល់រៀនណាមចូល ដល់ចប់ ចប់នៅគោកក៏យើងនេះ ឈប់លើកទំនប់ហើយមកនៅគោកក៏ គេកណ្តាប់ស្រូវ ។

ដារ៉ា : បើនិយាយអំពីការលើកទំនប់នៅគ្រពាំងថ្នមិននៅក្នុងកងអីក្រុមអីមិន?

រ៉ូ : កងគេហៅកងទីមួយ ខ្ញុំណាទៅប្រធានកងទីមួយ ។

ដារ៉ា : កងទីមួយ?

រ៉ូ : បាទ!

ដារ៉ា : កងទីមួយអ្នកណាប្រធានកងមិន?

រ៉ូ : ប្រធានកងឯងហើយ ខ្ញុំថាឯងប៉ុណ្ណោះ ខ្លាំង នោះ ។

ដារ៉ា : ឈ្មោះ ខ្លាំង?

រ៉ូ : បាទ! ប្រធានកងធំ ។ ខ្លាំង សម័យនេះឯង ។

ដារ៉ា : ទើបស្ទាបសម័យនេះទេ?

រ៉ូ : បាទ! ស្ទាបចោលកូនកូចៗ សព្វថ្ងៃនេះបានកូនឡើងបានប្តីហើយ ស្ទាបចោលកូនគាំតី កូច ។

ដារ៉ា : បន្ទាប់ពីពូ ខ្លាំង គាត់ធ្វើប្រធានកងមក អ្នកណាគេ?

រ៉ុ : ស្រី ។

ជាតា : អូ! គាត់ស្រីទេ?

រ៉ុ : បាទ! ស្រី ប្រធានកងស្រី រួចប្រុសក្តាប់តាមប្រុស ។

ជាតា : បន្ទាប់មកអ្នកណាគេគ្រប់គ្រងនៅកងមីនទៀតមីន?

រ៉ុ : ឈ្មោះ កេង ប្រធានកងតូច គាត់អត់មាននៅក្នុងភូមិយើងទេ ប្រធានកងមិនដឹងនៅស្រុកណាទេ ខ្ញុំអត់បានស្គាល់គាត់នៅភូមិណា ព្រោះគេចល័តមកទាំងអស់គ្នាទៅ គេរៀបចំក្រុម ចាត់តាមកងតែម្តង ។

ជាតា : ដូចប្រធានកងមីនអីចឹងមានដូរ មានឈ្មោះ ខឿន គេបន្ទាប់មកទៀតមានឈ្មោះប៉ុន្មាននាក់ទៀតមីនប្រហែលគ្រប់គ្រងនៅកន្លែងមីន លើកទំនប់ហ្នឹងណា?

រ៉ុ : គ្រប់គ្រងនោះវាច្រើននាក់ណាស់ឯង ប៉ុន្តែមានកងខ្ញុំ ព្រោះវានៅមួយកងៗនោះ រៀងៗខ្លួនណា អត់មាននៅជុំគ្នាអីចេះទេ ដល់ពេលយើងចាប់ផ្តើមធ្វើការរួច បានគេធ្វើរោងឲ្យយើងវែងទៅដាច់កន្ទុយគ្នាមកជើងក្បាលចេញក្រៅ ដូរដើរកណ្តាលអីចេះ ។

ជាតា : ហើយហូបចុកអីម៉ែចៅមីន?

រ៉ុ : ហូបចុកខ្ញុំម៉ែចេះឯង បើយើងលើកដំរូចទើបគេឲ្យយើងហូប ។

ជាតា : គេឲ្យ?

រ៉ុ : វាល់បាន កាលសម័យលើកទំនប់នៅតែបាយ ព្រោះយើងធ្វើការខ្លាំង គេហៅស្ត្រីកម្លាំងទីមួយអីចេះណា បើកុមារគេដាក់កុមារកងកញ្ចុះ សម័យអាពាហ៍គេហៅកុមារកងកញ្ចុះ បើពួកនារីគេហៅកម្លាំងទីមួយ ។

ជាតា : កងមីនគេវាសំការងារឲ្យធ្វើ ឬក៏ម៉ែចមីន?

រ៉ុ : វាសំលើកទំនប់ ជម្រៅកន្លះម៉ែត្រ ទទឹងមួយម៉ែត្រ បណ្តោយពីរ ។

ជាតា : សម្រាប់កុមារ?

រ៉ុ : កុមារ បើយុវជនច្រើនណាស់នាង បើជួនណា បើអ្នកកម្លាំងធំគេវាសំឲ្យបួនម៉ែត្រ ប្រាំម៉ែត្រណោះ ។

ជាតា : បាទ! កុមារគេមានម៉ោងចូលធ្វើការម៉ែចដែរមីន?

រ៉ុ : ម៉ោង១១ គេឲ្យឡើងទៅហូបបាយនេះឯង ប៉ុន្តែដូចខ្ញុំនិយាយអីចេះឯង តែពេលយើងរួចយើងរួចដៃម៉ែត្រកូបបានយើង បានឡើងហូបបាយ អ្នកណារួចមុនគេឡើងហូបមុន ។

ជាតា : ល្ងាចអ្វី?

រ៉ូ : ថ្ងៃត្រង់យើងហ្នឹង ។

ជាតា : ពេលព្រឹក?

រ៉ូ : បាទ! ល្ងាចគេដាក់កន្លះម៉ែត្រក្នុង បើយើងបានរួចពីថ្ងៃ គេដាក់យើងកន្លះម៉ែត្រទៀត ។

ជាតា : ចុះបើពីថ្ងៃយើងធ្វើអត់រួច ធ្វើម៉េចទៅ?

រ៉ូ : ពីថ្ងៃគេឲ្យបូប តែពេលល្ងាចណា ដល់ពេលល្ងាចយើងលើកអត់រួចណា គម្រប់ពីរម៉ែត្រឲ្យ គេទេ គេអត់ឲ្យយើងឡើងទេ យប់ប៉ុណ្ណា យប់ទៅ ។

ជាតា : ហើយដល់ពេលយប់មានគេឲ្យធ្វើការងារទេមីន បន្ទាប់ពីបាយល្ងាចទៅ?

រ៉ូ : យប់កុមារគេឲ្យសម្រាក គេស្រណោះដូចជា ភារ៉ាល់ ភាត់ស្រណោះកុមារដូចជានៅក្នុង អ៊ីចីណា បានតែនារីទេដែលធ្វើការយប់ ពួកខ្ញុំកុមារគេឲ្យសម្រាក ។

ជាតា : ចុះធ្វើការយប់ដល់ម៉ោងប៉ុន្មានទៅមីន?

រ៉ូ : ម៉ោង៧ ។

ជាតា : ម៉ោង៧យប់?

រ៉ូ : បាទ! ធ្វើការ ប៉ុន្តែគេដាក់ភ្លើងហ្វឺនយើងលើកណា លើកទំនប់នេះឯង គេដាក់ភ្លើងហ្វឺន ឲ្យយើងលើក ៤-១០ ម៉ែត្រមួយៗទៅ ។

ជាតា : ដល់ពេលបន្ទាប់ពីមីនលើកនៅហ្នឹងទៀត មីនទៅណាទៀតមីន?

រ៉ូ : ទៅលើកទំនប់ស្ពានស្រះ ។

ជាតា : ចុះមីននៅហ្នឹងប្រហែលប៉ុន្មានខែដែរ?

រ៉ូ : នៅស្ពានស្រះប្រហែលកន្លះខែប៉ុណ្ណោះឯង ។

ជាតា : លើកទំនប់ត្រពាំងថ្មហ្នឹង?

រ៉ូ : អូ! ត្រពាំងថ្មហ្នឹងយូរឆ្នាំណាស់ អត់មានលើក២-៣ខែរួចទេ រាប់ឆ្នាំ មិនដឹងប៉ុន្មានឆ្នាំទេ ខ្ញុំថាបើមួយឆ្នាំកន្លះ ឬមួយឆ្នាំ អត់មានរាប់ខែទេ យូរ ព្រោះទំនប់ធំណាស់ ទំនប់ធំជាទី បំផុត ។

ជាតា : ចុះពេលមីនចេញពីត្រពាំងថ្មហ្នឹង ត្រពាំងថ្មលើកហើយអស់ហើយ?

រ៉ូ : លើកហើយដាំស្មៅដាំអីរួចហើយ ។

ជាតា : អ៊ីចីនប្រហែល រយៈពេលប្រហែលមួយឆ្នាំកន្លះហើយ?

រ៉ូ : ហ្នឹងឯង ភាមចំណាំ ខ្ញុំមិនបានរាប់ខែឆ្នាំដង គ្រាន់តែលើករួចហើយក៏ហើយ គេឲ្យកុមារៗ រែកស្មៅដាំភាមទំនប់កុំឲ្យទឹកលកមកវារីទំនប់ដាច់ណា រួចបានគេឲ្យខ្ញុំមកនៅនេះ

គោកកែងណា ដឹកណ្តាប់ស្រូវ គោកកែងនៅយូរដែរណា កុមារៗ គេឲ្យរែកកកណ្តាប់ស្រូវ បើយុវជនបូក ។

ងារី : មីននៅទំនប់ត្រពាំងថ្មប្តឹង ដូចជាមានអ្នកទៅលើកអី?

រុំ : ច្រើនណាស់អូន អូនអើយរាប់ពាន់ រាប់សែននាក់ ។

ងារី : តាមការស្មានរបស់មីនអាចជាមានប៉ុន្មានទៅ?

រុំ : មានពាន់ សែននាក់ អត់មានប៉ុន្មានទេ ព្រោះអាខ្សែត្រៀមដល់ទៅស្ថានរាប ណាំតារ កំពើនព្វយ ដឹងណា ព្រោះខ្ញុំនៅទំនប់ស្ថានថ្មម្តងណាទៅដឹកស្ថានណា ដល់សព្វថ្ងៃកូនក្មេង បបួលទៅលេង ខ្ញុំអត់ទៅទេ ខ្ញុំស្រណោះខ្លួន ពេលបុណ្យពេលទាន បបួលទៅលេងទឹក ត្រពាំងថ្ម អញអត់ទៅទេ ស្រណោះខ្លួនណាស់ ។

ងារី : ដូចជាមនុស្សច្រើនអីចឹងទៅ ការរស់នៅ ការហូបចុកអីយ៉ាងម៉េចទៅមីន?

រុំ : ហូបចុកនោះដូចជាគេវាល់របបមកឲ្យ អាចានយើងប៉ុណ្ណោះណា វាល់របបឲ្យ គេឲ្យហូប បាយ ដល់សម័យនោះណា ដឹកចប់ទៅទើបបានបបរ ដល់នៅគោកកែងណា ខ្ញុំឆ្ងល់ ថា គេធ្វើស្រែកើត ស្រែកើតអើយកើត ស្នូងរួចប្រាំឆ្នាំរួចវស្សា ឈប់ទៅរែកកកណ្តាប់ ស្នូង ធ្វើដី គេឲ្យកាប់ទន្ធនៃខ្សែត្រពាំងកុមារៗ ធ្វើម៉េចឲ្យមានបាយហូប ហូបឲ្យតែបបរ ប៉ុន្តែមិនដូចអាបបររាវដូចក្នុងភូមិទេ ដល់ចប់រៀនណាមចូលមកនេះនៅក្នុងភូមិនេះ ខ្ញុំឃើញម៉ែខ្ញុំហើម ប្អូនខ្ញុំហើម ខ្ញុំសួរ ខ្ញុំលើកវាអត់រួចណា ខ្ញុំឡើងដណើរអត់រួចណា ខ្ញុំគក់ស្ងួត ដែលឃើញម្តាយហើម ។

ងារី : បាយគេឲ្យហូបប៉ុន្មានពេលនៅត្រពាំងថ្ម?

រុំ : នៅត្រពាំងថ្មមួយថ្ងៃបីពេល ព្រឹកឡើងគេក្រោកដាំឲ្យយើងហូបមួយពេលរួច ថ្ងៃត្រង់មួយ ពេល ល្ងាចមួយពេល ។

ងារី : មីនបីពេលប្តឹងសម្រាប់តែកុមារ ឬក៏យុវជន?

រុំ : ទេ ទាំងអស់គ្នា ។

ងារី : ហូបបាយទាំងអស់គ្នា?

រុំ : បាទ! ដល់ពេលគេយក ភារ៉ាល់ ទៅរំពៃចោល ដល់និរតីចូលទៅបានកម្ម វេទនាជាងគេ បំផុត ដែលពួកនិរតីចូលដែលហូបបបរនេះណា បើហួសពីនេះ កាលសម័យ តាឆែម តាក្រក អីនៅនោះបាយបានហូប ដល់និរតីចូលទេ បានថាកម្មវេទនា អាខ្លះស៊ីកល់ចែក ដល់ល្ងាចអី កាសស្មោរកាស ។

ងារ៉ា : ចុះទឹកអីមីន ទឹកប្រើប្រាស់?

រ៉ូ : ទេទឹកនោះដងតាមគ្រពាំងហ្នឹងឯង តាមអូរ តាមគ្រពាំង គ្មាននរណាមានទឹកស្អាតឲ្យយើង ដឹកឯណាសម័យនោះ ។

ងារ៉ា : គ្រពាំងហ្នឹងអូរគ្រពាំងមានស្រាប់ ឬក៏?

រ៉ូ : គ្រពាំងថ្មហ្នឹង ដងអូរខាងណោះភូមិគោណោះ អាកន្លែងគ្រពាំងថ្មគេនោះអត់ទាន់មានទឹកទេ ពីដើមមកលើកណា ដល់លើកបានទើបទប់ទឹក ហៅអានគ្រពាំងថ្មតែម្តង ដូចជានេះ គ្រពាំងថ្មអីចេះ អូរគេនៅខាងជើងភូមិមួយវែង អូរគេនោះ ។

ងារ៉ា : ហើយអូរហ្នឹងហើយបានមានទឹកនោះ?

រ៉ូ : ចាស!

ងារ៉ា : ហើយចុះមនុស្សរាប់ពាន់ រាប់ម៉ឺននាក់នោះប្រើទាន់ដែរទឹកហ្នឹង?

រ៉ូ : ទេដល់ពេលខែច្រាំងអត់ក្រាន់ទេ មិនដឹងដឹកទឹកពីណាយកមកឲ្យ ។

ងារ៉ា : មិនដឹង?

រ៉ូ : ចាស!

ងារ៉ា : ឮថាមានការវាល់ទឹកចែកគ្នា?

រ៉ូ : វាល់ៗៗ រឿងទឹកវាល់ចែកគ្នា វាល់ឲ្យដូចជា ផ្តិល ឬកាណាវាល់ម្នាក់ម៉ាហូប ទុកម៉ាហូប ដល់ពេលទឹកយើងគេឲ្យដូចជាឡើងជួយ យើងដងអាទឹកដុកៗខែច្រាំងណាយើងយកមកកូរ យកមកកូរឲ្យថ្លា រួចផុត យើងអត់ហ៊ានហូបនោះ ព្រោះវាមានការរាករូសច្រើនសម័យ នោះ ដល់យើងដឹកទឹកនោះវាអត់ស្អាត ។

ងារ៉ា : ដូចឈឺរាករូសអីចឹង មានពេទ្យ ឬមានអីដែរទេ?

រ៉ូ : ពេទ្យគេឲ្យថ្នាំលេប ប៉ុន្តែមិនមែនដូចថ្នាំយើងសព្វថ្ងៃទេ អាគេលុញៗសួន ។

ងារ៉ា : មានពេទ្យគេប្រចាំនៅកន្លែងការដ្ឋាន?

រ៉ូ : ប្រចាំការ ចាសៗ! មានៗប្រចាំការដូចជាមានអ្នកណាកើតខ្យល់កើតអី គេមើល ក្រុនអី ទៅ ។

ងារ៉ា : មីននៅក្នុងកងកុមារនារី?

រ៉ូ : ចាស! កុមារតែម្តង នារី ទៅកងនារីតែម្តង ។

ងារ៉ា : ផ្សេង?

រ៉ូ : ចាស!

ជាតា : ម៉ីតកុមារគេបែងចែកដែរទេម៉ីត បែងចែកប្រុសម្នាក់?

រ៉ុ : បាទ! កុមារតាមកុមារ ប្រធានគេផ្សេង ប្រុសៗផ្សេងទៅ យើងកុមារីក៏កុមារីផ្សេងទៅ គេបែកកងក្នុងបាទ! ។

ដារ៉ា : ចុះគេចុះធ្វើការបែងចែកតាម?

រ៉ុ : បាទ! ចេះដូចជាមួយជួរនេះកុមារ កុមារីណា រហូតដល់ណោះកុមារីមួយជួរទៅ កុមារក៏កុមារមួយជួរដើរចុះទៅ នារីមួយកងនារីទៅ យុវជនកងយុវជនទៅ នៅត្រពាំងថ្មណា ។

ដារ៉ា : ពេលពួកនិក្ខិតចូលមកកាន់កាប់ជំនួស តារ៉ាល់ ហ្នឹង?

រ៉ុ : បាទៗ! ជំនួស តារ៉ាល់ ។

ដារ៉ា : ពួកនិក្ខិតពួកណា មានឈ្មោះអីៗ ម៉ីតដឹងទេ?

រ៉ុ : ឈ្មោះនៃ ភាសន ឈ្មោះ សន ប្រធានធំទាំងអស់ មួយកន្លែង អាណោះមិនមែនត្រពាំងថ្មទេ នៅគោកក៏ ឈប់នៅត្រពាំងថ្មហើយ ពួកនិក្ខិតចូល ខ្ញុំនៅគោកក៏ គេឲ្យវែកកណ្តាប់ស្ទូងស្រូវ បាទ! ដកសំណាប ស្ទូងស្រូវធ្វើដី កាប់ទន្ធនៃខ្សែគ្រយើងហ្នឹង ដើរទូលទន្ធនៃខ្សែ ។

ដារ៉ា : ចុះនៅពេលម៉ីតលើកទំនប់អាងត្រពាំងថ្មហ្នឹង ម៉ីតលើកហ្នឹងពួកនិក្ខិតមកចូលកាន់កាប់?

រ៉ុ : អត់ទាន់ទេ អត់ទាន់ចូលទេ ។

ដារ៉ា : អីចឹងពេលម៉ីតលើកទំនប់ហ្នឹង?

រ៉ុ : រួច ។

ដារ៉ា : រួច?

រ៉ុ : បាទ!

ដារ៉ា : មានបុរសឆ្នួលបានអីហើយឬនៅ គេឆ្នួល?

រ៉ុ : ឆ្នួលៗ ខ្ញុំដូចជាអត់បាន ដូចជាក្រាបដី ឆ្នួលគេបើកអង្កម្មឆ្នួលណា បើកអង្កម្មឆ្នួល រាំសិល្បៈ គេក្រាំក្រាបដីទាំងពេញៗឲ្យដឹក ឲ្យឆ្នួល អាពាក្យច្រើនណាស់ វាជាអត់បានអ្នកខ្ញុំនៅតូចវាយុវឆ្នាំដែរហើយ ។

ដារ៉ា : ដល់ពេលៗឆ្នួលហើយហ្នឹងពួកនិក្ខិតមកឬនៅ?

រ៉ុ : មកហើយ ទេអត់ទាន់មកទេៗ ដោយសារខ្ញុំអត់ចាំបាន កាលខ្ញុំនៅគោកក៏ វាមាននិក្ខិតអាវខ្មៅគេថា ពួកតារ៉ាល់ គេវែរចោលអស់ហើយ ពួកនិក្ខិតគេចាប់វែរចោលអស់ហើយ ។

ដារ៉ា : ដឹងតាមរយៈខ្សឹបខ្សៀវក្នុង?

រ៉ូ : ចាស! ខ្ញុំបង្ហាញខ្លួន ព្រោះយើងធ្វើការដឹងរកជ្រៅថា សភាពការណ៍វាយ៉ាងណាៗ យើងអត់ដឹងទេ។

ជាវី : អីចឹងស្ថានភាព ការរស់នៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ តារ៉ាល់ និងរបស់ពួកនិរតីខុសគ្នា ឆ្ងាយ?

រ៉ូ : ឆ្ងាយ។ ចាស! អ្នកខាងតារ៉ាល់ អត់សូវដឹងទេ ព្រោះបានហូប ដូចជាធ្វើការឡើយមែន ប៉ុន្តែបានបាយហូបគ្រប់គ្រាន់ ដល់និរតីមកនេះទើបកម្ម មួយឆ្នាំខ្លះបីកំប៉ុនម្តង ស្រូវវែក រាល់ថ្ងៃ បោករាល់ថ្ងៃ ក៏ប៉ុន្តែមិនដឹងជាយកអង្ករទៅណាខ្ញុំចេះតែឆ្ងល់ រាប់កុមារក្នុងឯង ពិគ្រោះគ្នាណា យើងធ្វើស្រូវកើត យើងវែករាល់ថ្ងៃកើតជាដៃ ប៉ុន្តែក៏ឲ្យបបរយើងហូប ដល់នេះយើងអត់ហ៊ាននិយាយខ្លាំងទេ សម័យនោះខ្លាំងណាស់វែរចោល វែរឬទៀត ខ្លាំង ជាងសម័យ តារ៉ាល់ ទៅទៀត។

ជាវី : អីចឹងសម័យ តារ៉ាល់ ហ្នឹងមានការសម្លាប់មនុស្សមានការដៃដែរ?

រ៉ូ : សម្លាប់ៗ សម្លាប់ច្រើន សម្លាប់ច្រើនដែរ ក៏ប៉ុន្តែដូចជាហូបចុកវាគ្រប់គ្រាន់ វាមិនសូវ កម្ម អ្នកនៅក្នុងភូមិភូមិមិនសូវកម្មទេ។

ជាតា : ម៉េចបានដឹងថាមានគេសម្លាប់មិន?

រ៉ូ : ទេ ខ្ញុំពួកនិយាយតៗគ្នាមកថា តារ៉ាល់ គេសម្លាប់ចោលហើយ។

ជាតា : ដូចជាមិននិយាយមុនហ្នឹងថាមានគេសម្លាប់ច្រើនអីចឹងណា?

រ៉ូ : នោះឯង។

ជាតា : ម៉េចបានមិនដឹងថាមានគេសម្លាប់ច្រើន មិនធ្លាប់ឃើញណា?

រ៉ូ : ធ្លាប់ឃើញណា ប្រធានកងខ្ញុំ បងខ្មៅ នោះ បងខ្មៅ ដែលប្រធានកងខ្ញុំស្រីណា ប្តីគាត់ណា គាត់បានចាប់ដៃសម័យអាពាហ៍នេះឯង គាត់នោះអ្នកវែរចោលទាំងប្តីទាំងប្រពន្ធ អស់ហើយ ដល់ពេលគាត់មក នោះដល់គាត់នៅរស់រុំក្រមាជិតគ្នានោះ នារីៗ បើកវត្តគេធ្វើ រោងឲ្យផ្សេង មួយបន្ទប់ៗផ្សេង ដល់ពេលនេះគាត់មក គាត់ថា អូយ! ថ្ងៃនេះ ប្រពន្ធ ប្តីអត់និយាយទេ ប្រពន្ធគាត់និយាយថា ខ្ញុំពួកតែពាក្យគាត់ថា ថ្ងៃនេះវែរកណ្តុរចោលបាន ប៉ុន្តែថ្ងៃនេះ? ប្រពន្ធស្រែកថាអីចេះ ឲ្យតែលឺចបទៅដឹងថាវែរហើយ គ្រងណាខ្ញុំអត់ដឹង ទេ។

ជាតា : វែរកណ្តុរហ្នឹងមានន័យថាសម្លាប់មនុស្ស?

រុំ : បាទ! ព្រោះយើងធ្វើការ ព្រឹកឡើងបាត់ឈ្មោះនេះ ឈ្មោះនោះ អត់ឃើញមានមក មានតែយប់នោះឯងដែលត្រូវស្លាប់ វាបាត់មនុស្ស បាត់ទៅណាបើអត់មានចល័តទេ ។

ដារ៉ា : កងកុមារមីនបាត់ច្រើនដែរអត់មីន?

រុំ : កុមារដូចមិនសូវស្លាប់ប៉ុន្មានទេ ស្លាប់តែនារី យុវជនច្រើន កុមារអត់មានសូវស្លាប់ទេ សម្លាប់ណា នារីយុវជនច្រើន ដូចគេថាពួកនិស្សិតពីមុនៗអី ចម្រាញ់គេវិវិចោលទៀត ដឹងគេយកទៅវិវិចោលអស់ ទុកតែអ្នកល្ងង់ណា ។ ខ្ញុំនិយាយកាត់ដូចជាសព្វថ្ងៃខ្ញុំនៅត្រពាំង ខ្ញុំណោះកោកនេះណា បងដាវ ទោះកាត់អ្នកថ្មី ប្រជាជនថ្មីជម្លៀសមកណា កាត់និស្សិត កាត់និស្សិត ឧបមាគេបែកសាច់ឲ្យ គេកាប់ក្របីឲ្យ ខ្ញុំអង្គុយចុះ ខ្ញុំមិនមែនចុងភៅទេ អ្នកធ្វើការទេ បើគេថាជួយណា ដូចជាជួយហាន់សាច់ក្របី និរតីវាហៅ បងដា ហ្នឹងអង្គុយ បងរឹម អ្នកថ្មីកាត់ធ្វើចុងភៅ បងដា ក៏អ្នកថ្មីដែរជួយហាន់សាច់ អង្គុយជិតខ្ញុំនេះឯង ដល់ នេះគេហៅ បងដាវ និរតីនោះមកហៅ បងដាវ មកណោះមួយភ្លែតៗ ពួកនិរតីគេ និយាយតែអីចេះ ចុះបងដា ដូចរាងស្រពនមុខ ប៉ុន្តែគេហៅទៅដឹងតែវិវិចោល បាត់មានអី ព្រឹកឡើងបាត់កាត់មែន ។ កាត់ខ្ពស់ កាត់ថា កាត់និស្សិត និស្សិតពីសង្គម ដល់ព្រឹកឡើង ឮខ្សឹបៗ តគ្នាណាថា បងដា និស្សិត ។

ដារ៉ា : អីចឹង?

រុំ : បាទ! និរតីវិវិចោល ខ្ពស់ណាស់ ស្អាតណាស់ កាត់នោះខ្ពស់ កាត់ស្អាត កាត់កាលីប ខោប៉ាត់ក្រហម ដូចថាគេមិនទាន់បើកខោអាវក្របីក្រាន់ បើកឲ្យគ្នាមួយកំដៅៗ មានអី ដួស កាត់ដួសអាខោអាវពីសង្គម យប់ឡើងកាត់ស្លៀកខោប៉ាត់ក្រហមឡើងខ្ពស់ស្អាត ណាស់ ច្រមុះឡើងស្រួច ស្រី បងដាវ ជូនខ្ញុំទៅណោះមួយភ្លែត បងដាថា ទៅណាបង? មកជូនខ្ញុំទៅមួយភ្លែត ដល់ព្រឹកឡើងបាត់ ព្រោះនិរតីគេនិយាយអីចេះឯង ។

ដារ៉ា : បងដា កាត់មកពីណា?

រុំ : អ្នកថ្មីមកពីខាងភ្នំពេញ មកពីខាងណាទេ ជម្លៀសមកពីណោះឯងមីអូន ។

ដារ៉ា : ឈ្មោះ បងដា អីចឹង?

រុំ : ឈ្មោះ ដា ដឹងតែ ដា អីចឹង ដឹងតែវិវិចោលហើយ ព្រោះព្រឹកឡើង បងរឹ អ្នកថ្មី សព្វថ្ងៃបែកមិនដឹងទៅណាទេ កាត់ស្រឡាញ់ខ្ញុំដែរនោះ បើកាត់នៅស្រុកនៅស្រែ មិនដឹង កាត់រស់ បែកគ្នាទៀតនោះ ព្រឹកឡើង បងរឹ នេះឯង កាត់និយាយចិន សព្វថ្ងៃប៉ុន្តែវា កាត់ថា អាដា ឆាប់ហើយៗ បងរឹម កាត់ថា គេសម្លាប់ចោលយប់មិញហើយអូនអើយ

ហៅខ្ញុំកុមារនោះ គាត់ស្រឡាញ់ខ្ញុំណាស់គាត់ថា អូនអើយ អាដា គេវ៉ៃចោលហើយ យប់មិញ អើ មិត្តងា ថាអីចេះ អូនឯងកុំនិយាយប្រយ័ត្នគេចាប់យើងទៀត ស្ងាត់ទៅ ដឹងតែគ្នាយើងបានហើយ ព្រោះតែហៅទៅដឹងតែស្ងាត់ហើយ ដល់ពេលហៅទៅ ។

ងារី : ចុះជំនាន់ តារាល់ មានការស្រាវជ្រាវរកនិស្សិតរកអីចឹងយកទៅសម្លាប់ដែរអត់?

រ៉ុ : ទេ មិនដឹងទេ ប៉ុន្តែថាភ្នំឡើងដឹងតែធ្វើការជុំគ្នាពួកយុវជននោះ នារីៗទេនិយាយថា យប់ ឡើងយកមនុស្សវ៉ៃទៅដាក់ វ៉ៃអត់មានទៅកប់ឯណាទេ កប់នៅទំនប់នេះឯង ព្រឹកឡើង យើងអត់ដឹងនោះ យើងលើកដីសង្កត់ពីលើទៅ ។ បាស! អត់មានទៅវ៉ៃចោលឆ្ងាយឯណា ទេពីព្រោះយប់ គេដឹកល្មមតែកប់ជិតទៅ ព្រឹកឡើងយើងរែកដីទៀត រែកកប់ពីលើ ព្រោះ ពួយុវជននិយាយតៗមកណា បើយុវជនវាមានការបាក់ទឹកចិត្តដែរ ប៉ុន្តែមិនដឹងធ្វើម៉េច ។

ងារី : ហើយថាទៅហ្នឹងថាវាល់បាក់វេទនាខ្លាំងអីយ៉ាងម៉េច?

រ៉ុ : អូនអើយវេទនាខ្លាំងណាស់ និយាយរឿងអាពាហ៍ពិពាហ៍នៃគ្រូឯណាថាស្រួលទេ មានតែគេ អ្នកធំ អ្នក ដូចថាគេមានគេចេះអែបអបនិរតីអីទៅទើបគេបានស្រួល តែយើងអត់ចេះ អែបអបគេដឹងតែធ្វើការ មិនថាពេលស្ងួនទេ តែពេលកាប់អីថាវេទនាណាស់ ឈឺខ្លាច ផ្សារណាស់សម័យអាពាហ៍ បួនខ្ញុំអាពាហ៍គេមិនឃើញឪពុកយ៉ាងណាផង ទើបចេះរំកិល ចេះវារ កំព្រាណា សព្វថ្ងៃមិនទាន់ស្គាល់ឪពុកយ៉ាងណាផង ខ្ញុំសឹងតែភ្លេចហើយ អត់រូប ថតអត់អីផង ។

ងារី : អត់មានរូបថតរូបអីទេ?

រ៉ុ : អត់ទេ បាត់អស់ហើយ ។ អត់បានថែរក្សា ។

ងារី : ម៉ឺនពេលលើកអាវត្រពាំងថ្មហ្នឹងមានធ្លាប់ឃើញជាអ្នកធំ អ្នកក្នុងអីយ៉ាងម៉េចគេទៅពិនិត្យ មើលដែរអ្នកម៉ឺន?

រ៉ុ : មានតើស ស្តី គេហៅ ម៉ៅចិនទុន ខ្ញុំទទួលគេចែកនំប៉័ងម្នាក់មួយ ។

ងារី : ម៉ៅសេទុន?

រ៉ុ : បាស! គេថា ម៉ៅចិនទុន មក ចិនណា ចិននិយាយចិន មកត្រពាំងថ្មគេបើក គេថាថ្ងៃនេះ មក ម៉ៅចិនទុន មកគេយើងតម្រៀបជួរហែ ខោអាវខ្មៅ កន្សែងយើងបង្កក ស្បែកជើង បូកកែណា ស្បែកជើងកង់ឡានណា ឈរតម្រៀបជួរគ្នាទៅ ដល់ឡានមួយស្រែក ជយោ! ជយោ! ថាអីចេះណា លើកទង់ជ័យ ជយោ! ជយោ! ទៅខ្លះក៏ទះដៃ ទះដៃ ក៏ជយោទៀតទៅ ចែកនំប៉័ងម្នាក់មួយ ។ ខ្ញុំឃើញតើស ម៉ៅចិនទុន ។

ងារ៉ា : ហើយមីន់បានៗ នំប៉័ននឹងគេដែរ?
 រ៉ុ : បានគេឲ្យនំប៉័ន ចុះយើងទៅឈរទទួលមហាសន្និបាតគេ គេមិនឲ្យនំប៉័នយើង ចែកគ្រប់គ្នា
 នំប៉័ន ។
 ងារ៉ា : តែមីន់ដឹងត្រាន់ថាចិន ឬម៉ៅចិនទុនតែម្តង?
 រ៉ុ : ចិន គេថានេះឯងម៉ៅចិនទុន គេថាអីចេះណា ចាស! ។
 ងារ៉ា : តែ ម៉ៅសេទុន ឯណាមកដល់កន្លែងត្រពាំងថ្ម?
 រ៉ុ : នោះឯង ចាស! តែនិយាយចិនណាអូន ។
 ងារ៉ា : និយាយចិនៗ វាអាចថាចិនដែរ មិនមែនដល់ម៉ៅសេទុន ណាមកកន្លែងហ្នឹងដែរ?
 រ៉ុ : នោះឯង ខ្ញុំឮតាមតៗគ្នាថានេះឯង ម៉ៅចិនតុន ខ្សឹបតក្តាណា ព្រោះយើងឈរតម្រៀប
 ជួរ ឡានគេមកបួន-ដប់ឡានទេដឹង ខ្ញុំចាំមិនបានទេរឿងឡាន អា នោះខ្ញុំឃើញផ្ទាល់ ។
 ងារ៉ា : ហើយចុះក្រៅពីបុគ្គលិកចិនមានពួកខ្មែរក្រហមផ្សេងទៀត អ្នកធំ អ្នកអីមីន់ស្គាល់ទេ?
 រ៉ុ : ទេ អត់ស្គាល់ទេ ព្រោះយើងអាការចុះចោលយើងអត់ដឹងទេ ដឹងតែយើងធ្វើការតែម្តង
 បើថាឡាន បើគេមានមហាសន្និបាតបើកអីទៅទើបយើងឈរតម្រៀបជួរគ្នាទទួលគេទៅ
 ទើបយើងដឹងថាអានេះគេធ្វើនេះ អានោះគេធ្វើនោះទៅ តែដល់រឿងការសម្ងាត់គេអត់
 ដឹងទេ ដឹងតែធ្វើការ ភ្លឺឡើងធ្វើការ ល្ងាចឡើងធ្វើការហូបបាយទៅ ។
 ងារ៉ា : ហើយក្រោយពី មកពីត្រពាំងថ្មមីន់ទៅលើកទំនប់ដល់កន្លែងណាទៀត?
 រ៉ុ : អត់បានលើកទៅនៅគោកក៏យើងនេះឯង ។
 ងារ៉ា : គោកកែអី?
 រ៉ុ : គោកក៏ត្រង់ណោះថាជិតភ្នំល្បែងនេះណា ភូមិគោកក៏ ស្រុកគោកក៏ ។
 ងារ៉ា : ធ្វើអីនៅហ្នឹងមីន់?
 រ៉ុ : គេឲ្យធ្វើដី កាប់ទន្រ្ទានខ្សែត្រ វែកអាចម៍គោ វែកអាចម៍ជ្រូក ដីដំបូក ខ្ញុំចេះតើស
 បើឲ្យខ្ញុំធ្វើ ដីចេះ គេដាក់ក្រាលដីដំបូកមួយសាអីចេះ មុនទៅ គេកាប់ទន្រ្ទានខ្សែត្រ
 ចិញ្ចែងៗ ប្រវែងៗ ណោះទៅក្រាល គេវាស់ម៉ែត្រឲ្យយើងដាក់ណា ម្នាក់មួយម៉ែត្រក្នុង
 ឬពីរម៉ែត្រក្នុង យើងវែកអាចម៍ជ្រូក វែកអាចម៍គោមកចាក់លើទន្រ្ទានខ្សែត្រមួយសាទើប
 ដាក់ដីដំបូកមួយសា រួចបានដាក់ទន្រ្ទានខ្សែត្រទៀត ដល់ពេលវល្លយទៅទុកដាក់សំណាប ។
 ដាក់សំណាបរួចដាក់សន្ទុន វែកដាក់សន្ទុនខ្លួនឯង បើសំណាបដង្កូវយើងអត់ហ៊ានចាប់យក
 លើវែកបង្កើនោះ យកលើភ្លើងរោយធ្វើអីចេះៗ ល្អដែរតើស ដល់ដីអីចឹង ។

ដារ៉ា : ឆ្នាំណាមីនបានចូលមកស្រុកភូមិមីនវិញ?

រ៉ូ : សម័យអាពាហ៍សម័យរៀតណាមដែលលោករំដោះបាននេះឯង ទើបបានចូល ។

ដារ៉ា : ចូលមកមីនដូចជុំបងប្អូនក្រុមគ្រួសារម៉ែបងដែរ?

រ៉ូ : ជួបជុំបងប្អូន ជួប ប៉ុន្តែមកដល់ឃើញម្តាយហើម ម្តាយក៏ហើម ប្អូនក៏ហើម ។ ខ្ញុំឆ្ងល់ បានម៉ែបងហើមសម្លៀកម៉ែ មកដល់ម៉ែខ្ញុំថា ខ្ញុំនៅចល័តវាមិនបញ្ហាជាអត់ បបរមួយ ឆ្នាំនិខ្លះប័ក់ប៉ុន្តែ ប៉ុន្តែវានៅអាប៊ុណា ម៉ាប៊ុណាយើងនៅដួសហួសបាន ដល់មកដល់ដូចៗ ម្តាយនិយាយថាអត់ណាស់កូនអើយ កូនស៊ីតែភ្នំបូក ភ្នំបូក មួយខ្លះប័ក់ប៉ុន្តែ អានេះ ខ្ញុំមិនឃើញទេ ប៉ុន្តែព្រមខ្ញុំនិយាយណា ដួសមកតែទឹកទេ បើខ្លះរាប់កាកថាចែកម្នាក់ពីរ វែកបីវែកសុទ្ធត្រាប់បបរបាន៧គ្រាប់ ១០គ្រាប់ ប៉ុណ្ណោះឯង មិនហើម មនុស្សយើង ម៉ែបងបានជីវជាតិ ស្តុម ។

ដារ៉ា : អីចឹងនៅសល់តែម្តាយទេ ហើយប្អូនប៉ុន្មាននាក់នៅ?

រ៉ូ : ប្អូនពីរ ប្រុស ។

ដារ៉ា : ប្រុសមួយ ស្រីមួយ ។

រ៉ូ : ទេ បើមីស្រីស្រាប់ហើយ ស្លាប់កាលណោះប្អូនឆ្នាំនេះ នៅតែខ្ញុំស្រីនេះឯងមួយ នៅប្រុស ពីរ នៅម្តាយ គេបានប្រពន្ធអស់ហើយ ។

ដារ៉ា : ក្រុមគ្រួសារមីនមានប៉ុន្មាននាក់ដែលស្លាប់នៅក្នុងសម័យខ្មែរក្រហម?

រ៉ូ : សម័យខ្មែរក្រហមវាទាំងអស់ បងប្អូនប្រាំនាក់ ប៉ុន្តែស្លាប់សម័យអាពាហ៍មួយអត់បានរាប់ ទេអម្បាញ់មិញ វាស្លាប់ហើយខ្ញុំអត់បានកត់ ស្លាប់ពីរនាក់ ឪពុក និងប្អូន

ដារ៉ា : និងប្អូនពីរនាក់អីចឹង?

រ៉ូ : ចាស! ពីរនាក់ ។

ដារ៉ា : ប្អូនស្លាប់ដោយសារអីដែរ?

រ៉ូ : ស្លាប់ដោយសារអត់បាយ ថាចុកម្នាល ខ្ញុំអត់បានឃើញទេ ប៉ុន្តែមកវិញម្តាយខ្ញុំថា ស្លាប់ ដោយសារដាច់ពោះ ដាច់ពោះ អត់មានអីហូប ។

ដារ៉ា : នៅព្រះនេត្រព្រះហ្នឹងបើនិយាយទៅ ការបង្កបង្កើនដល់អីដំបូងអីបានទេ?

រ៉ូ : បានតើសអូន បាន ប៉ុន្តែវាអត់ឲ្យយើងហូប មិនដឹងជាយកទៅណា ដំឡូងមីកេឲ្យយើងដាំ ដំឡូងជ្វាកេឲ្យយើងដាំ ស្រូវកេឲ្យយើងធ្វើ ប៉ុន្តែវាអត់ឲ្យហូបគ្រប់គ្រាន់នោះ ប៉ុន្តែគេថា

ដូចយើងនៅចល័តណា ពួកនិយាយតៗគ្នា គេខ្សឹបគ្នាថា ថ្ងៃទី២៥ គេសម្លាប់ចោល
ទាំងអស់គ្នា ។

ដារ៉ា : ថ្ងៃទី២៥ ?

រ៉ុ : ២៥មុនដោះណា សម្លាប់ចោលទាំងអស់គ្នា ខ្ញុំស្អប់សំបកកន្ទួត ថាសំបកកន្ទួត ហូបទាល់
ឆាប់នោះ ខ្ញុំថាអ្នកណាវែខ្ញុំចោលកម្មទេ ខ្ញុំស្អប់សំបកកន្ទួតទុកទេ ។

ដារ៉ា : ម៉េចអីចឹង?

រ៉ុ : ចាស! ទំពារសំបក ចាស! បើគ្រួយហូបបាន បើសំបកឆាប់ ស្លាប់ ហើយខ្ញុំដឹងចេះ
បើកុំឲ្យគេវែចោលទាន់ បើគេហៅហើយទំពារសំបកកន្ទួត ស្លាប់តែឯងក៏ស្លាប់ទៅ ពិបាក
ឲ្យគេវែចោល ។

ដារ៉ា : មានព្រឹត្តិមានអីចឹងទៀត?

រ៉ុ : ចាស! ថាថ្ងៃទី២៥នេះ សម្លាប់ចោលទាំងអស់គ្នា ។

ដារ៉ា : ហ្នឹងមីងដឹងនៅក្នុងខែណា ឆ្នាំណា?

រ៉ុ : អត់ដឹងទេ មិនបានចាំទេអារៀងខែឆ្នាំ ។

ដារ៉ា : បើនិយាយពីខែខ្មែរយើង ថ្ងៃទី២៥ នៅក្នុងពេលដែលនិយាយហ្នឹងនៅក្នុងរដូវប្រាំង រដូវ
វស្សា រដូវម៉េច?

រ៉ុ : អត់ចាំបានទេ ព្រោះខែឆ្នាំដែលចាំ ធំហើយបានប្តីហើយទើបរាប់ខែឆ្នាំ អាហ្នឹងអត់ស្គាល់
ទេ ។

ដារ៉ា : ជាៗរដូវណា ពេលដែលគេនិយាយថ្ងៃទី២៥ហ្នឹង ត្រូវយកទៅសម្លាប់ចោល?

រ៉ុ : អារដូវហ្នឹងខ្ញុំចាំអត់បាន អត់បានទេ ។

ដារ៉ា : ថាជាខែក្បួន ឬពេលហ្នឹងក្តៅហែនយ៉ាងម៉េចមីង?

រ៉ុ : ចាំមិនបានថាខែណាថាខ្សែ ឬរាំងទេ ខែរដូវក្តៅមួយភ្លែត រដូវរាំងទេ ។ ខ្ញុំចាំអត់បាន
ទេ ប៉ុន្តែគេថាថ្ងៃទី២៥ត្រូវវែចោលទាំងអស់គ្នា ។

ដារ៉ា : អីចឹងមានន័យថា ថ្ងៃទី២៥ ជិតដោះហើយ?

រ៉ុ : ជិតដោះ ចាស!

ដារ៉ា : វាប្រហែលប៉ុន្មានខែ ប្រហែលជាមួយខែ ឬពីរខែ?

ដារ៉ា : ...ខែប្រាំងនេះឯង ។

រ៉ុ : ខ្ញុំអត់ចាំទេ ។

ជាតា : ខែ១២ហើយអីចឹង ?

រ៉ុ : វាអត់ចាំខែថាជូរណាទេ ប៉ុន្តែមិនទៅគិតកូអ៊ីខ្លាំងសម័យឥឡូវដឹងតែធ្វើការទៅ អត់បានគិតកូរឿងខ្លាំងទេ ។

ជាតា : អីចឹងពីថ្ងៃដែលមិននិយាយថាថ្ងៃ២៥ ហ្នឹងគេសម្លាប់ចោលទាំងអស់ហ្នឹង ក្រោយមកអត់បានសម្លាប់ទេអីចឹង ?

រ៉ុ : ចាស! អត់បានសម្លាប់ទាន់ទេ ។

ជាតា : អីចឹងបន្ទាប់ពីថ្ងៃដែលនិយាយពីថ្ងៃ២៥ ហ្នឹង ប៉ុន្មានថ្ងៃមកទៀតបាន ?

រ៉ុ : អត់ចាំបានទេ អត់ចាំ អត់ចេះចាំទេ ។

ជាតា : រំលងបានយូរទេ ?

រ៉ុ : មិនដឹងនិយាយ មួយខែ កន្លះខែក៏មិនដឹង ។

ជាតា : ប្រហែលប៉ុណ្ណឹងឯង ?

រ៉ុ : ចាស!

ជាតា : វាប្រហែលជា១០ ថ្ងៃហ្នឹង ?

រ៉ុ : នោះឯង ប៉ុន្តែខ្ញុំស្អប់សំបកកន្ទួតទុកហើយ ដូចជាសំបកកន្ទួតហូបទៅស្លាប់ ឆាប់ហើយ ។

ជាតា : អាហ្នឹងនៅភូមិ ?

រ៉ុ : ភូមិគោកកី ?

ជាតា : នៅគោកកី ?

រ៉ុ : ចាស! គោកកី ។

ជាតា : នៅហ្នឹងនរណាប្រធានភូមិ ?

រ៉ុ : អត់ដឹងទេ ប្រធានភូមិគេមាន ប៉ុន្តែប្រធានក្រុមខ្ញុំដែលនោះឯង ។

ជាតា : ឈ្មោះអី ?

រ៉ុ : បង ខឿន ពួកអីនេះឯងដែលនោះឯង ។

ជាតា : មកក្រឡប់មកហ្នឹង ?

រ៉ុ : ចាស! មកកាន់ជាប់រហូតទាល់តែគាត់ ទាល់តែរំដោះបានប្តីទៅគាត់ចុកក្អកស្លាប់ ទាំងប្តីទាំងប្រពន្ធ ប្តីក៏ឈឺស្លាប់ ប្រពន្ធក៏ឈឺស្លាប់ ។

ជាតា : ហើយរឿងវាអស់ហ្នឹងមិនធ្លាប់បាននិយាយប្រាប់កូនរបស់ម៉ែដែរទេ ?

រ៉ូ : អូ! ខ្ញុំប្រាប់កូន កូនណាដែលខ្ញុំប្រើវាអត់បាន ប្រើខ្លួនទៅណា កូនឯងសំណាងហើយ បើសម័យម៉ែកូនអើយប៉ុណ្ណោះ ម្តាយវែកទំនប់ មិនមាន ធំដឹងក្តីពេលណាដឹងតែធ្វើការ វែកទំនប់ លើកដី អត់ដែលស្គាល់ជាតិថាសប្បាយចិត្តយ៉ាងម៉េច ថាឪពុកក៏មិនដែលឃើញ មុខ ម្តាយក៏ព្រាត់ទៀត ទាល់តែចប់ ទើបបានឃើញ ។

ដារ៉ូ : រាល់ពេលនិយាយប្រាប់កូនចៅម្តងៗពីរឿងបញ្ហាហ្នឹង វាតបតមកម្តងយ៉ាងម៉េចដែរ?

រ៉ូ : វាអត់និយាយទេ វានៅតែស្ងៀម អត់តទេ បើកូនខ្ញុំអាចនោះវាដូចលួចសួរខ្ញុំដែរថា ម៉ែសម័យអាពាហ៍ណា បានជាថាកម្មនោះ ។ ខ្ញុំដំណើររឿងវាប្រាប់ទៅ វាយលំណ ប្រាប់វារៀនបានគ្រាន់ ។

ដារ៉ូ : បានថ្នាក់ទីប៉ុន្មានអាចបងហ្នឹង?

រ៉ូ : ថ្នាក់ទី១២ ។

ដារ៉ូ : ថ្នាក់ទី១២អ្វី?

រ៉ូ : ចាស!

ដារ៉ូ : ទស្សនាសួរម្តងដែរ?

រ៉ូ : ចាស! សួរ កូននេះឈប់ហើយ អត់មានប្រាកដកូនរៀន ។

ដារ៉ូ : ឈប់មកធ្វើអីវិញ?

រ៉ូ : ឈប់ដើរទៅនៅ គេហៅទៅជួយប៉ែតនោះ ចូលកន្លែងកាស៊ីណូ ។

ដារ៉ូ : នៅជួយប៉ែត?

រ៉ូ : ចាស! បានសញ្ញាបត្របានអីរបស់វាហើយ ប៉ុន្តែយើងអត់មានស្តីឲ្យវារៀនបរិញ្ញាតទៅ ទៀត ។

ដារ៉ូ : ស្រី ប្រុស?

រ៉ូ : ស្រី អូ! ប្រុស ។

ដារ៉ូ : ធ្វើការ?

រ៉ូ : ចាស! ហើយគេថាធ្វើការកាស៊ីណូអត់មានអនាគត ដូចថាយើងអត់មានក្របខណ្ឌក្នុង អង្គការយើងធ្វើអីមួយអីណា អត់មានក្របខណ្ឌ ធ្វើការធ្វើបាន ប៉ុន្តែយើងអត់មាន អនាគតថាអីចេះណា ។ ខ្ញុំក៏ស្រណោះកូនដែរ អត់មានប្រាក់ឲ្យរៀនបន្ត ។

ដារ៉ូ : មិនថាមានកូនប៉ុន្មាន ឬនាក់អ្វី?

រ៉ូ : ប្រាំ ។

ងារី : ច្រាំ?

រុំ : ប្រុសបួន ស្រីមួយ ស្រីពេកេ ។

ងារី : ហើយរាល់ពេលដែលមិននិយាយរឿងលើកទំនប់ រឿងសម័យប៉ុល ពតប្រាប់កូនចៅមិន
ណា មិនអាចសង្កេតឃើញថាវាស្តាប់ដែរឬក៏អត់?

រុំ : ស្តាប់អាបង អាតូចៗវាអត់ចេះស្តាប់ទេ និយាយហើយវាស្តាប់ហើយវាចោលទៅណា
បើអាបងវាមានការទាក់ទងៗ ថា សួរម្តាយ ។

ងារី : រៀនសូត្រ?

រុំ : ចាស! សួរម្តាយ រៀនសូត្រជ្រួបជ្រាបពីសម័យអាពតម៉េចៗក្នុងសៀវភៅណា បានជា
សួរខ្ញុំ សម័យអាពតនោះកម្មយ៉ាងណា ដូចៗក្នុងសៀវភៅនេះឯង កូនកាលពីអង្គការ
លើកទំនប់លើកអី ខ្ញុំបង្ហាញថានេះដូចក្នុងសៀវភៅនេះឯងកូន ចង់បានប្រពន្ធបានស្រួល
ទេ ។

ងារី : ជូនសៀវភៅមីង ។

រុំ : ចាស!

ងារី : នេះគឺនៅមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជាយើង បានផលិតជាសៀវភៅប្រវត្តិសាស្ត្រកម្ពុជា
ប្រជាធិបតេយ្យ ប្រហែលជាកូនមីងបានមើលហើយ ។

រុំ : បាន បានមើលហើយអាបង បានមើលមួយចប់ បានមើល ។

ងារី : មើលហើយទើបមកសួរមីង?

រុំ : ចាស! សួរដូចថា មានខ្ញុំគាត់ទៅក្នុងសៀវភៅ គាត់បានមួយមកៗ ដូចថាវាដេក ព្រោះអីវា
សិក្សាណា សូម្បីតែប្រើកូនកែវក៏ក្នុងខ្ញុំខ្ញុំរៀនដែរ និយាយដូចថា អង់គ្លេស អង់អី
ណាៗតិចតួច មិនបានចេះជ្រៅជ្រះទេ ដូចដល់ពេលយើងមានប្រាក់ឲ្យកូនរៀនតទៀតទៅ
មួយថ្ងៃនេះវាហៅទៅជាមួយទៅ ដល់ចិត្តសព្វថ្ងៃនៅចង់រៀនទៀត ប៉ុន្តែគ្មានប្រាក់ ស៊ី
ទៅកូន ខ្ញុំកូនរៀន ខ្ញុំរាល់ឆ្នាំទៅមិញដូចថាយើងចប់ពីអាពតមក គ្នា...អត់កើត ត្រាំដូចថា
យើងលើកអីធ្ងន់ ក្មេងណាម្តេ ទៅក្មេងទៅយើងក្អកទៅធ្លាក់ឈាម យូរទៅមែនខ្ញុំថា អីស្នូន
ស្រាល ស្រូវស្រាល ស្តីទេ ជាំរោម អាចស្មារទុកដឹកបាន អាយើងចូលមកអត់ទាន់មាន
ថ្នាំណាព្យាបាលបរិបូរ ក៏ស្មារទៅបាត់ទៅ ធ្លាក់បែកពីរឆ្នាំមុននេះឯង ធ្លាក់ទៀត
...ខកមក គឺគ្រង់ណោះ ខកមក ម្តាយខ្ញុំក៏យតើស ។

ងារី : ដោយសារថាមីងធ្វើការធ្ងន់សម័យហ្នឹង?

រ៉ូ : ចាស! ធ្វើការធ្ងន់ ដល់សព្វថ្ងៃខ្ញុំមិនសូវទ្រុឌទ្រោមធ្វើការធ្ងន់ទេ ព្រោះវាលើញជាក់ស្តែងទាំង ភ្នែកស្រស់ៗណា ដល់ម្តាយខ្ញុំភ័យ ខ្ញុំទៅពេទ្យ គេដូចថាព្យាបាលយើងចាក់ ពេទ្យឈ្នួល ណា ព្យាបាលគេចាក់ គេឲ្យថ្នាំយើងលេបបាត់ហើយសព្វថ្ងៃ។ បើជាអាត្មាខ្ញុំ គឺធ្លាក់ ហើយ។

ដារ៉ូ : ពួកខ្ញុំមានសំណួរចំណុះសួរនាំមិនទេណា?

រ៉ូ : ចាស! មិនអីទេ។

ដារ៉ូ : បើសិនមិនចង់មានព័ត៌មានអីបន្ថែមដែលខ្ញុំអត់បានសួរអីចឹង មិនអាចសួរបន្ថែមបាន បើ មិនចង់បន្ថែម?

រ៉ូ : ព័ត៌មាននោះនិយាយពីរឿងដែលៗនេះឯងដូចថា វាការឈឺចាប់អាពាហ៍ពិពាហ៍ខ្លាំងបំផុត មិន អាចភ្លេចបាន។

ដារ៉ូ : សុំកាត់មួយថា ជំនាន់អាពាហ៍ពិពាហ៍ជាន់ហ្នឹង តាំងពីចូលភ្នាក់ងាររហូតដល់ចប់ អាជ្ញាធរខ្លះដែល មិនយល់ថាវាឈឺចាប់ជាន់គេ?

រ៉ូ : ឈឺចាប់អាគេបង្កតម្លៃយើង គេយកឪពុកយើងវែរចោល មិនដែលឃើញមុខឪពុកកំព្រា តាំងតែពីតូច ការឈឺចាប់គេយកវែរចោល ទៅដូចថា ម៉ែឪ ម៉ែយើង ឪកាត់ទាហាន ដូចថា គេធ្វើបាបយើងណាស់ គេបើកអង្ករឲ្យយើង កាលហ្នឹងមិនទាន់បាយរួមទេ ឲ្យបាយ តាមផ្ទះ ដល់នេះគេបើកអង្ករឲ្យយើង គេវាល់អង្ករឲ្យយើងកន្លះកំប៉ុង ដល់គ្នាគេ គេវាល់ កំប៉ុង មានអីចេះទៀតណា ពួកបក្សមិននយោយទេណា បានខ្ញុំឈឺចាប់ណាស់ អនុប្រធានក្រុម ម៉ែៗ គេទៅបើកអង្ករគ្នាទេ គេបក្សពួកបានអង្ករច្រើនកំប៉ុងទៅ ដល់យើង ដូចថាយើង យ៉ាប់ជាន់គេ ប្រវត្តិវាយ៉ាប់ទៅ គេមិនសូវចិត្តយើងណា ពេលខ្ញុំទៅបើកអង្ករ គេក្រលែង កំប៉ុងអត់ឲ្យពេញទេ គេចូក គេក្រលែងវិញណា មិនឲ្យពេញ បើពួកបក្សគេមានអី គេវាល់ ឲ្យពេញៗ កំពង់កំប៉ុងទៅ មិនដឹងគេបើកប៉ុន្មានថ្ងៃហូបកាលណោះគេបើកម្តងបីថ្ងៃ ម្តង អត់គ្រប់ទេក្រុមក្រសារខ្ញុំ ដល់ដាំបង្កើតបានគ្រប់ តា...យល់អត់មិនគ្រប់ទេ ដល់ដាំរាង រឹងបន្តិចបានយើងហូបចំនួនគ្រប់បី ប៉ុន្មានថ្ងៃទៅភ្លេចអស់ហើយគេបើកឲ្យហូបនោះ ដល់ រួចបានបាយរួម បន្តហូបរហូតដល់សម្តេចរំដោះបាននោះ បាយរួមហើយ យើងទៅបើក អង្ករ បើកបាយ បើកបបរ។

ដារ៉ូ : ខ្ញុំអរគុណម៉ែច្រើនអីចឹងម៉ែង។

រ៉ូ : ចាសៗ! មិនអីទេអូន អរឲ្យតែបានមកសួរ បានរំព្យកឲ្យបានដល់តទៅទៀត ឲ្យកូនវាដឹងថា កូនបើកូនមក មែមានអង្គការមកសម្ភាសមែ មែនិយាយសព្វអស់ហើយ ប្រាប់កូនថា អីបេះណា ឲ្យវាចងចាំ ។

ជាតា : ពេលដែលពួកខ្ញុំសម្ភាសទៅ ខាងអង្គការហ្នឹងគាត់នឹងយកទៅចងក្រងជាឯកសារទុកឲ្យក្មេង ជំនាន់ក្រោយមើល ហើយរឿងហ្នឹងត្រូវបានគេអានច្រើនតទៅទៀត ។

រ៉ូ : នោះឯង មិនអីទេ ។ វេទនាណាស់អូនឆើយ ឈឺចាប់ណាស់ បំភ្លេចមិនបានទេ ធ្វើម៉េច ក៏ភ្លេចមិនបានសម័យអាពាហ៍ ។

ជារ៉ូ : អរគុណច្រើនអីចឹងមីង ។

រ៉ូ : ចាសៗ! ។

«ចប់»